

«Al pillatge sense escrúpols», per fer una ciutat cada cop més ideal

■ EULÀLIA TORRELL
ALCALDESSA-PRESIDENTA METROPOLITANA

Com a alcaldessa-presidenta del municipi de Reus i, per tant, com a presidenta del consell consultiu del Centre de Lectura (de Reus), és per a mi un honor i alhora un deure contribuir amb el meu teclat a aquest número de la Revista dedicat a Reus. I si ho faig també és, en certa manera, per donar una visió institucional de què ha passat a la nostra metròpoli en aquests darrers temps.

Ha passat gairebé mig segle des que vam deixar enrere el segle passat, el XX. S'hi van viure moltes coses, massa i tot. Però el que va deixar més solcs va ser el final de segle noucentista, quan el municipi de Reus va viure el principi, la guspira inicial, d'una de les etapes més grises d'aquesta capital.

Bàsicament, tot va començar amb la fallera de voler fer de Reus una ciutat amb una forta demografia, amb un bon nombre d'habitants, que provoqués d'alguna manera una millora de la ciutat per mitjà dels capitals que es rebien per cada individu amb residència a Reus. Aquest fet, unit a la mania generalitzada que a Reus s'hi vivia bé i barat, va provocar un corrent fluïd continu de gent que va convertir la coquetona capital de comarca en una ciutat que de cap de les maneres no va assumir el seu creixement. Tot i que els ingressos per impostos es multiplicaven contínuament, no es va saber configurar una ciutat moderna i cosmopolita; i així va quedar petita i constrenyida per rondes automobilístiques i vies fèrries, amb un trànsit saturat, i, per damunt de tot, amb un seguit de barris dormitoris gens planificats que només van servir per engrandir el municipi i emplenar-lo de gent. Un municipi que pels matins era un mas robat, per les tardes riades de gent comprant i passejant i a les hores punta un embús global.

De solucions, se'n van trobar, però de poc van servir. De primeres, les rondes destina-

des que dins la ciutat no hi hagués trànsit van esdevenir en un termini de temps curt murs que separaven els veïns d'una banda de l'altra del carrer. La supressió sistemàtica dels vells semàfors per passos de vianants, la instal·lació de semàfors d'ús de vianants i, sobretot, la creació de rotondes en les cruïlles van portar finalment la superditiació dels habitants al vehicles.

Cal que tinguem
l'orgull de dir
que entre tots hem
fet de Reus una
metròpoli que ens
emplena d'orgull

Però no només en aquest aspecte urbanístic la cosa no rutllava. El que es va dir «política d'aparador» s'avenia molt amb una ciutat de comerç, però l'atmosfera municipal es va anar enrarint. Es va perdre gairebé tot el prestigi aconseguit de ser una ciutat dedicada a la Cultura: a l'art, al teatre... L'«art d'agradar» regnava arreu. «Contentar tothom» era la màxima.

La revolució del primer terç de segle va deixar les coses clares. L'anàlisi, l'estudi i la configuració de crear una àrea metropolitana urbanísticament correcta va suposar aprofitar el que feia decennis es feia en altres municipis i aprofitar sense cap mena d'escrúpols els assoliments aconseguits.

La determinació de l'àrea metropolitana, el disseny de campus universitaris, la racionalització en tot el que tenia a veure amb mitjans de transport van ser els puntals pels quals es va dissenyar un municipi com el que ara tenim.

«Al pillatge sense escrúpols» va ser la màxi-

ma del meu primer govern metropolità, ara fa setze anys. Un equip tècnic i jove va saber aprofitar tot allò que ens oferien metròpolis semblants de tot el món per crear, de bell nou, una ciutat on, senzillament, s'hi pogués viure. Les primeres crítiques que vam rebre van morir ofegades o d'inanició. Callades, d'altra banda, per tot un seguit de tasques que van aconseguir que el trillat nom d'«infraestructures» tingués contingut i que es valorés de tal manera com les llambordes, pedres al cap i a la fi, que acaben formant carrers, rambles i avingudes: ciutat.

La tasca que des de l'Ajuntament hem anat realitzant tot aquest temps parla per si sola. No cal dir res més. Com a veïna de Reus, només cal que treguis el cap pel balcó. Com a foraster/a, vine i ho veuràs.

I, tot i la paradoxa, cal que tinguem l'orgull de dir que entre tots hem fet de Reus una metròpoli que ens emplena d'orgull. Una ciutat a mig camí de tot i on també es pot trobar de tot, «Balcó del Camp», només cal obrir els ulls per veure que la Mediterrània és a una passa, que la història recent és als carrers i la més antiga als museus o a un cop de pedra. I, per l'altra banda, la nostra Catalunya interior: Prades, el Priorat, l'Ebre... ens contemplen i ens albiren.

Des d'aquestes línies, socis, veïns, reusencs i catalans, ciutadans del món i lectors telemàtics, des de Reus podem dir que ja no enyorem res, que trobem a faltar poques coses, però que amb l'esforç de tothom, de vosaltres, reusencs, podem fer, farem, i fem dia a dia, el que cal perquè aquesta metròpoli esdevingui, dia rere dia, un espill per a la resta de municipis.

És per això que, des d'aquestes ratlles, us vull donar les gràcies i us vull demanar que continueu dipositant la vostra confiança en la meva persona i en un equip de persones que tira endavant, amb el vostre ajut, una ciutat plena de vida, una ciutat per a tothom.